

Заглъхнаха егейските вълни...
И само тамъ народната вълна
Съ злокобенъ шумъ бучеше невъспирно;
И съ жадъ за мъсть изпълнени сърца,
Отъ мъдрите венчани хелиасти
Очакваха присъдата въвъ трепетъ.

Облегната на тъмната колона,
Безмълвно тамъ стоеше Фрина. Бледний
Вуалъ на плахость бе прибулилъ леко
Лицето ѝ. И гордо тя стоеше,
Унесена въ нерадостни мечти...
Не слушаше тя думите на Ефтий, —
Тъй както самъ той, ней отдавна знайни.
~~Кого~~ Той обвинява? Нея? — предъ която
Се виеше до вчера като червей!
Предъ погледа ѝ мяркаха се тамъ
Архонтите; но виждаше ги тя
Да се тълпѣтъ на званъ у нея пиръ —
И, като жъртвенъ чадъ ликътъ Кипридинъ,
Да я облѣхва страстниятъ имъ шепотъ.
Тогазъ какво покорство, а сега
Каква злорадостъ въ погледа имъ грей!...
— «На, онзи тамъ намръщенъ хелиастъ,
Не ми ли се кълнеше той и снощи,
Че моята усмивка благосклонна
Е висши даръ човеку на земята?
А онзи другий съ равнодушенъ погледъ, —
Така ли ме той гледаше преди?
А Ефтий самъ? Въ омая на страстьта,
Въ домогване за една милувка,
Не ме ли той възнасяше — Киприда?!
И ето го подигнатъ противъ менъ —
За богохулство — чрезъ боготворенье
На туй що е божествено въ живота, —
На туй що самъ принася жъртви той!
И жъртвения пламъ му е опърлилъ